

Arrest

nr. 163 518 van 4 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ADELHOF loco advocaat S. GAZZAZ en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad in Centraal-Irak. U bent op 12 september 1986 geboren en u bent opgegroeid in de Haifa straat in de wijk Kharq in Centraal-Bagdad. U bent tot het zesde middelbaar naar school gegaan. U heeft het laatste jaar niet afgemaakt en het diploma van het middelbaar dan ook niet behaald. Op 2 augustus 2006 zou u samen met uw vader in de wagen in de wijk al Beya, onder vuur zijn genomen door onbekenden toen jullie van het werkatelier van uw vader naar huis aan het rijden waren. U zou hierbij zwaar gewond geraakt zijn en onmiddellijk het bewustzijn hebben verloren. Men zou uw vader hebben ontvoerd.

Later die dag zou u in het ziekenhuis van al Beya bij bewustzijn zijn gekomen. Jullie zouden het incident hebben aangegeven bij de lokale politie, waarna er een opsporingsbericht zou zijn verspreid. Jullie

zouden evenwel nooit meer iets van uw vader hebben vernomen. U vermoedt sterk dat hij om het leven is gebracht. Naar aanleiding van dit incident en omwille van de fel toegenomen sektarische spanningen in Bagdad zou u samen met uw moeder, uw broer en uw zus besloten hebben naar Damascus in Syrië te vluchten. Jullie zouden hier door UNHCR erkend zijn als vluchtelingen. Jullie zouden in de wijk Seydat Zeyneb een appartement hebben gehuurd. U zou in deze periode ook zijn beginnen werken als metaalarbeider. In 2009 zouden jullie terug naar Bagdad zijn verhuisd. De sektarische spanningen waren fel afgenomen mede onder invloed van de Sahwa beweging. U vestigde zich terug in het ouderlijke huis in de Haifastraat. Op 17 juni 2009 zou u gehuwd zijn met uw nichtje Noura (B.e.M.). Jullie hebben twee zoontjes. In 2010 verhuisde u samen met uw echtgenote naar de el Amel wijk waar uw vader ook een huis had. Nadat u was teruggekeerd uit Syrië zou u terug aan de slag zijn gegaan als metaalarbeider. In 2012 zou u zijn beginnen werken bij het ministerie van werk en sociale zaken, eerst als onderhoudsarbeider en vanaf 1 januari 2014 als postbode. Op 8 november 2014 zou u met uw auto onderweg geweest zijn naar het ministerie van onderwijs om een aantal documenten te laten legaliseren. Onderweg zou u zijn tegengehouden. Drie gewapende mannen zouden u hebben aangesproken. Ze zouden van u geëist hebben dat u de post die u bij had, aan hen zou afgeven zodat zij dit konden omwisselen met brieven die van hen afkomstig waren. U maakte hen duidelijk dat u die dag geen post bij had, maar dat u de volgende dag wellicht wel post zou moeten overbrengen. Omdat u schrik had van deze gewapende mannen, zou u hen gezegd hebben te willen ingaan op hun eisen. De mannen zouden met u hebben afgesproken om u de volgende dag op te bellen op uw gsm. Toen u later die dag vertelde aan uw moeder wat u was overkomen, zou zij u hebben aangeraden niet op hun voorstel in te gaan en onmiddellijk onder te duiken bij uw oom die in de Haifastraat woonde. U zou dezelfde avond nog samen met uw gezin naar uw oom gegaan zijn. De volgende dag zou u op uw gsm zijn opgebeld. U zou het telefoontje onbeantwoord hebben gelaten en onmiddellijk hierna uw gsm hebben uitgeschakeld. U vermoedde sterk dat u werd opgebeld door één van de mannen die u de dag eerder hadden benaderd met hun voorstel. De volgende dag zouden onbekenden het huis in de el Amel wijk in brand hebben gestoken. Uw zus die die dag als enige thuis was, zou hierbij zware brandwonden hebben opgelopen. Nadat zij enkele dagen in het ziekenhuis werd verzorgd, zou zij samen met uw moeder ook naar het huis van uw oom in de Haifa straat zijn komen wonen. Op 26 december 2014 zou u vanuit Bagdad legaal met het vliegtuig naar Istanbul gereisd zijn. U zou hier een tijd lang gebleven zijn. Vervolgens zou u illegaal verder gereisd zijn tot in België, waar u op 26 mei 2015 aankwam. Dezelfde dag vroeg u asiel aan in België. Ter staving van uw asielrelaas legde u uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van uw woonstkaart, een kopie van uw voedselrantsoenkaart, een kopie van uw paspoort, twee kopies van attesten in verband met uw werk als ambtenaar voor het ministerie van werk en sociale zaken, een kopie van het opsporingsbericht in verband met de verdwijning van uw vader en tenslotte nog twee foto's van uw zus terwijl ze verzorgd wordt vanwege haar brandwonden.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

In verband met het incident van 2 augustus 2006, waarbij u zwaar gewond raakte en waarbij uw vader werd ontvoerd en - naar uw eigen vermoedens- wellicht vermoord, dient te worden opgemerkt dat u dit probleem niet langer als actueel beschouwde. Dit incident kaderde in de burgeroorlog die in de periode 2006-2007 zich afspeelde en waarbij de sektarische spanningen tussen shiïeten en soennieten op hun hoogtepunt waren. Als gevolg van deze gebeurtenissen en in het bijzonder na het incident van 2 augustus 2006 zou u samen met uw familie naar Syrië gevlucht zijn, waar jullie door UNHCR erkend werden als vluchtelingen. Jullie zouden jullie in Damascus hebben gevestigd, waar jullie een appartement huurden. U zou hier aan de slag zijn gegaan als metaalarbeider. Omdat de situatie in Bagdad in 2009 was gestabiliseerd, mede onder invloed van de Sahwa beweging zouden jullie besloten hebben terug te keren naar Bagdad om terug in te trekken in uw ouderlijk huis in de Haifa straat (zie gehoorverslag CGVS, vragen 94 en 104-119). Aldus kan het incident van 2006 niet langer als actueel worden beschouwd en maakt het al zeker niet de concrete vluchtaanleiding uit.

In verband met de incidenten van november 2014 dient te worden opgemerkt dat u hierover een aantal verklaringen heeft afgelegd die weinig overtuigend zijn. Hierdoor wordt uw geloofwaardigheid ernstig aangetast.

Allereerst mag er worden opgemerkt dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat een gewapende militie, u vermoedt dat het om Asaib ahl al-Haq ging, de post zou afnemen van een postbode van een Iraaks ministerie om deze te vervangen door hun eigen post, u denkt zelf dat het hier mogelijk om

dreigementen zou gaan, en deze post dan te laten bezorgen door dezelfde postbode (zie gehoorverslag CGVS, vragen 131, 138, 139, 155). Deze vaststelling ondermijnt op zich reeds de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens is het opmerkelijk dat u noch iemand anders van de familie enige stappen hebben ondernomen om de feiten die jullie zijn overkomen, aan te geven bij de Irakese autoriteiten. Nochtans waren er heel wat concrete feiten die jullie hadden kunnen aangeven. U werd benaderd door een aantal gewapende mannen, die geen enkele voorzorgsmaatregel hadden genomen om hun identiteit verborgen te houden. U gaf zelf toe dat u perfect een concrete personsbeschrijving had kunnen geven. Verder zouden zij u ook hebben opgebeld op uw gsm en tenslotte zouden zij uw ouderlijk huis in brand gestoken hebben, als gevolg waarvan uw zus ernstige brandwonden had opgelopen. U werd gevraagd waarom er geen aangifte werd gedaan van deze verschillende feiten. U antwoordde hierop dat jullie schrik hadden. U lichtte verder toe dat jullie soennieten zijn die in een overwegend shiitische wijk woonden en ook dat de politie in jullie wijk overwegend shiitisch is. U vermoedde dan ook sterk dat jullie niet zouden worden geholpen omwille van jullie sekte. Het is evenwel opmerkelijk dat jullie wel aangifte hebben gedaan van het incident waarbij uw vader vermist raakte en dit in een periode dat het sektarische geweld op zijn hoogtepunt was. U antwoordde hierop dat uw stiefmoeder, een shiitische vrouw destijds deze aangifte had gedaan. Als shiitische diende zij geen vrees te koesteren ten aanzien van de overwegend shiitische politiemensen in de wijk (zie gehoorverslag CGVS, vragen 145-154). Als dit werkelijk klopt, dan nog rijst de vraag waarom jullie niet opnieuw een beroep deden op jullie stiefmoeder of eventueel andere bevriende shiieten in jullie wijk om de feiten waarvan jullie het slachtoffer waren geworden, te laten aangeven. Het is onbegrijpelijk dat jullie helemaal niets hebben ondernomen om één en ander te laten vaststellen door de gerechtelijke en politionele autoriteiten om later eventueel jullie rechten te doen gelden.

In verband met het telefoontje dat u van de drie mannen zou hebben ontvangen, legde u volgende verwarrende verklaringen af. Eerst liet u optekenen niet te weten of u al dan niet door hen werd opgebeld. Onmiddellijk hierna wijzigde u deze verklaringen en lichtte u toe wel degelijk te zijn opgebeld door deze mannen, maar u zou de telefoon niet hebben opgenomen en onmiddellijk hierna zou u uw telefoon hebben uitgeschakeld (zie gehoorverslag CGVS, vragen 178-180). Wat er ook van zij, het is volstrekt onduidelijk hoe u zo zeker kunt zijn dat het telefoontje dat u die dag kreeg, maar dat u onbeantwoord liet, afkomstig was van de mannen die u eerder hadden benaderd. Immers nergens uit uw verklaringen blijkt dat u al eerder een telefoontje van deze mannen had gekregen waardoor u hun telefoonnummer zou kunnen herkennen.

Vervolgens is het opmerkelijk dat u bijzonder weinig concrete informatie heeft over de omstandigheden waarin uw ouderlijk huis in brand werd gestoken. U liet in dit verband volgende weinig overtuigende woorden optekenen: "moeder belde me en zei me dat het huis in brand was gestoken." Verder kunt u geen enkel detail geven over deze voorgehouden gebeurtenis. Nochtans gebeurde dit, althans volgens uw verklaringen op klaarlichte dag en dit in een residentiële wijk. U werd hierop gewezen. U antwoordde eerst dat er geen getuigen waren en onmiddellijk hierna wijzigde u deze verklaringen van uzelf en liet u optekenen dat er wellicht veel getuigen moeten geweest zijn, maar ook dat de meeste mensen niet durven te getuigen over dergelijke feiten uit angst anders te zullen worden gevisieerd. Eveneens opmerkelijk is het feit dat uw zus die zich als enige in het huis bevond, helemaal niets zou hebben gezien in verband met de daders. Zij zou zich niet zelfstandig hebben kunnen redden uit het huis, hoewel zij zich gewoon op de gelijkvloerse verdieping bevond (zie gehoorverslag CGVS, vragen 162-174). Deze verklaringen kunnen allerm minst overtuigen.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is.

UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke

Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn een aanwijzing voor uw persoonsgegevens, het werk dat u in Irak uitoefende en hebben betrekking op de verdwijning van uw vader in 2006. Deze documenten doen evenwel geen uitspraak over de door u ingeroepen motieven die u er toe gebracht zouden hebben uw land van herkomst in 2014 te ontvluchten. In verband met de foto's van uw zus, dient te worden opgemerkt dat deze geen enkele bewijswaarde hebben met betrekking tot de door u afgelegde verklaringen over de incidenten die zich in november 2014 zouden hebben afgespeeld. Immers vooreerst is het allerm minst duidelijk wie deze persoon op deze foto's precies is. Als het werkelijk om uw zus zou gaan, dan nog is het allerm minst duidelijk of zij al dan niet brandwonden heeft opgelopen en mocht dit laatste effectief het geval zijn, dan is het allerm minst duidelijk onder welke omstandigheden deze brandwonden zijn opgelopen. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op:

“- **de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980** betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen;
- **de schending van artikel 1°, sectie A, § 2 van het Verdrag van Genève**; inderdaad het relaas van verzoeker hangt samen met de criteria die de toekenning van het asiel rechtvaardigt en/of schendt **artikel 48/3** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna “de wet”) en van **artikel 48/4 van de wet**;
- **het beginsel van goed bestuur dat inhoudt dat het bestuur zich op een grondige manier moet informeren vooraleer een beslissing te nemen**;
- **de schending van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991** betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, daar de motivering van de omstreden akte onvoldoende is, tegenstrijdig en een duidelijke beoordelingsfout inhoudt.”

Hij betoogt:

“(…)

Tegenpartij geen enkele moeite doet om zijn vaststelling dat het bijzonder onwaarschijnlijk dat een gewapende militie de post van een postbode zou afnemen om deze te vervangen door hun eigen post, te staven. Tegenpartij motiveert haar beweringen niet en legt ook niet uit in welke zin het bijzonder onwaarschijnlijk en dus niet onmogelijk is, dat verzoeker zou worden tegengehouden om de post te wisselen.

Op de vraag van tegenpartij waarom de mannen niet gewoon de dreigbrieven hebben meegegeven in plaats van ze per se om te ruilen, antwoordde verzoeker dat wanneer hij post kreeg van het ministerie deze begeleid werd met een brief dat bevestigde dat hij de brief van die welbepaalde ministerie had ontvangen en dat op die brieven de nummers en data op werden geschreven en dat hij dus niet gewoon zomaar een brief zonder begeleidende brief kon afgeven (vraag 159 van het CGVS verhoor).

Deze uitleg is meer dan plausibel en ondersteunt zijn verhaal waardoor de waarachtigheid van zijn verhaal wel degelijk wordt bekrachtigd.

Dit is waarschijnlijk de reden waarom tegenpartij het over een bijzonder onwaarschijnlijke situatie heeft, zonder dit nota bene aan te tonen en niet over een onmogelijke situatie en dit sowieso zonder enige toelichting.

Dat het opmerkelijk is dat niemand de feiten aan de Irakese autoriteiten heeft aangegeven, terwijl dat verzoeker en zijn familie sjiieten zijn in een soennitische omgeving.

Ze hadden volgens tegenpartij aan de stiefmoeder van verzoeker die wel soenniet is, moeten vragen om voor hen klacht neer te leggen zoals zij dat toen voor verzoekers vader en dus haar man, had gedaan. Alleen maakt deze stiefmoeder sinds de verdwijning van de vader van verzoeker geen deel meer van de familie en toen had zij dat gedaan niet voor de vader van verzoeker maar voor haar man. Verzoeker zag er geen nut in om klacht neer te leggen niet alleen omdat hij sjiiet is, maar tevens omdat de klacht dat toen voor zijn vader werd neergelegd ook helemaal niets had uitgehaald. Dat verzoeker verwarrende verklaringen aflegt, want eerst zou hij zeggen dat hij geen en dan weer wel telefoon zou hebben gekregen van de drie mannen, omdat hij niet weet of hij wel of niet door de drie mannen gebeld werd. Wat hij wel weet is dat hij de volgende een oproep heeft ontvangen van een door hem niet gekende nummer op een tijdstip dat overeen zou kunnen komen met het tijdstip dat de drie mannen zouden bellen. Het gaat hier dus om een logische deductie van verzoeker die deze oproep trouwens nooit heeft opgenomen. Dat tegenpartij wederom het asielrelaas van verzoeker niet waarachtig acht omdat deze weinig concrete informatie zou hebben over de brand en of er wel of geen getuigen zou zijn, terwijl dat verzoeker aangeeft dat er veel mensen de brand hebben gezien, maar dat er geen getuigen zijn omdat er niemand durft te getuigen. Het gaat hier duidelijk om een speling van woorden en niet om een tegenspraak van verzoeker. Vervolgens merkt tegenpartij dat het opmerkelijk dat de zwangere zus, die dus alleen thuis was, niet meer details kan geven van de brand, terwijl dat zij slachtoffer is van deze brand en door haar verwondingen een miskraam heeft gehad. Wat wel degelijk opmerkelijk had geweest, is dat de zus de brandstichters zou hebben gezien bij het brandstichten en dat zij doodweg in het huis zou zijn gebleven, om dan vrijwillig gewond te raken, haar kind te verliezen en alle details te kunnen doorvertellen. Ook het feit dat verzoeker haar zus uit het huis zou zijn geholpen omdat zij verwond was en niet meer zelfstandig het huis kon geraken, is volgens tegenpartij onmogelijk omdat zij zich op de gelijkvloerse verdieping bevond? Hier weer weerlegt tegenpartij het verhaal van verzoeker zonder enige motivatie. Dat, ten slotte, tegenpartij van mening is dat Bagdad een veilige stad is geworden, althans veilig genoeg om geen subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen, terwijl dat tegenpartij zelf anderhalve bladzijde neerpent om aan te tonen dat de veiligheidssituatie in Bagdad problematisch en ernstig is, doch wordt er geen subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Volgens het reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken is de algemene veiligheidssituatie in Irak onzeker en uiterst gevaarlijk en dat de recente gevechten in het land en de verdere uitbreiding van het geweld naar Bagdad zorgen ervoor dat de situatie erg onzeker en gespannen is. De FOD voegt zelfs er aan toe dat het risico tot banditisme en aanslagen erg hoog is en dat er verder risico's verbonden zijn aan de aanwezigheid van mijnen, voortuderende militaire operaties en ontvoeringen (stuk 3). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat tegenpartij van mening is dat de veiligheidssituatie in Bagdad van dien aard is dat verzoeker niet dient beschermd te worden en dit ongeacht zijn vrees voor persoonlijke vervolging."

2.1.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken inzake Irak bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3).

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker door middel van een aanvullende nota de volgende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7): een kleurenkopie van een identiteitskaart, een klacht bij de politie door verzoekers moeder, een klacht bij de onderzoeksrechter door verzoekers moeder, een medisch rapport van verzoekers zus en een dreigbrief van Asaeb Ahl Al Haq (AAH).

2.2.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

2.2.2. Artikel 4 van de voormelde wet van 29 juli 1991 bepaalt wanneer de bij deze wet voorgeschreven motiveringsplicht niet van toepassing is. Verzoeker preciseert niet hoe dit artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de

bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.5. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat waar gemotiveerd wordt:

“In verband met het incident van 2 augustus 2006, waarbij u zwaar gewond raakte en waarbij uw vader werd ontvoerd en - naar uw eigen vermoedens- wellicht vermoord, dient te worden opgemerkt dat u dit probleem niet langer als actueel beschouwde. Dit incident kaderde in de burgeroorlog die in de periode 2006-2007 zich afspeelde en waarbij de sektarische spanningen tussen shiïeten en soennieten op hun hoogtepunt waren. Als gevolg van deze gebeurtenissen en in het bijzonder na het incident van 2 augustus 2006 zou u samen met uw familie naar Syrië gevlucht zijn, waar jullie door UNHCR erkend werden als vluchtelingen. Jullie zouden jullie in Damascus hebben gevestigd, waar jullie een appartement huurden. U zou hier aan de slag zijn gegaan als metaalarbeider. Omdat de situatie in Bagdad in 2009 was gestabiliseerd, mede onder invloed van de Sahwa beweging zouden jullie besloten hebben terug te keren naar Bagdad om terug in te trekken in uw ouderlijk huis in de Haifa straat (zie gehoorverslag CGVS, vragen 94 en 104-119). Aldus kan het incident van 2006 niet langer als actueel worden beschouwd en maakt het al zeker niet de concrete vluchtaanleiding uit.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, ook omdat deze door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van persoonlijke problemen met AAH.

Het is echter bijzonder onwaarschijnlijk dat AAH aan verzoeker, die als postbode van een Iraaks ministerie functioneerde, zou vragen om de uitgaande post van dit ministerie te vervangen door hun eigen post en daarbij zou zijn tewerk gegaan op de wijze zoals voorgehouden door verzoeker. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat AAH onmogelijk kon weten aan welke diensten of personen verzoeker de volgende dag brieven diende af te leveren. Er kan niet worden ingezien waarom AAH brieven zou willen laten ronddelen aan door hen ongekende en bijgevolg willekeurige geadresseerden. Te meer nu zij achteraf toch onmogelijk konden weten of verzoeker de brieven al dan niet zou hebben afgeleverd, is het daarenboven niet plausibel dat een organisatie als AAH om brieven te laten aankomen verzoekers hulp zou behoeven, zijn post zou willen afnemen en deze post zou willen vervangen door hun eigen post; ook niet wanneer zij een begeleidend schrijven behoeften.

Daarenboven is het niet geloofwaardig dat verzoeker omdat hij zich bedreigd voelde door AAH, onmiddellijk zijn woning ontvluchtte terwijl dat zijn moeder en zijn zus aldaar gewoon bleven vertoeven (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, nr.181-184). Dat verzoeker het doel was van AAH doet hieraan geenszins afbreuk. Gelet op de reputatie van AAH, zoals deze genoegzaam blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’), kan worden aangenomen dat verzoekers moeder en zus hun woning ook zouden hebben verlaten indien verzoeker werkelijk door AAH werd geïsoleerd. Het risico bestond immers dat AAH hem via zijn familieleden zou trachten te vinden of raken.

Omtrent het telefoontje dat hij de dag nadien zou hebben ontvangen, wordt in de bestreden beslissing verder terecht gemotiveerd:

“In verband met het telefoontje dat u van de drie mannen zou hebben ontvangen, legde u volgende verwarrende verklaringen af. Eerst liet u optekenen niet te weten of u al dan niet door hen werd opgebeld. Onmiddellijk hierna wijzigde u deze verklaringen en lichtte u toe wel degelijk te zijn opgebeld door deze mannen, maar u zou de telefoon niet hebben opgenomen en onmiddellijk hierna zou u uw telefoon hebben uitgeschakeld (zie gehoorverslag CGVS, vragen 178-180). Wat er ook van zij, het is

volstrekt onduidelijk hoe u zo zeker kunt zijn dat het telefoontje dat u die dag kreeg, maar dat u onbeantwoord liet, afkomstig was van de mannen die u eerder hadden benaderd. Immers nergens uit uw verklaringen blijkt dat u al eerder een telefoontje van deze mannen had gekregen waardoor u hun telefoonnummer zou kunnen herkennen."

Verzoeker stelt te hebben gededuceerd dat het telefoontje van de mannen die hem bedreigden afkomstig was. Hiermee doet hij geen afbreuk aan voormelde motieven.

Indien verzoeker werkelijk werd opgebeld en dacht dat dit telefoontje afkomstig was van de personen die hem bedreigden en dus deel uitmaakten van AAH, kon bovendien redelijkerwijze worden verwacht dat hij dit telefoontje, dat toch een belangrijk element in zijn relaas uitmaakt, in de vragenlijst zou hebben vermeld. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker een dermate belangrijk element als een door hem geweigerd telefoontje vanwege AAH hierin zou hebben vermeld (administratief dossier, vragenlijst).

Wat betreft de brand die nadien zou hebben plaatsgevonden, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Vervolgens is het opmerkelijk dat u bijzonder weinig concrete informatie heeft over de omstandigheden waarin uw ouderlijk huis in brand werd gestoken. U liet in dit verband volgende weinig overtuigende woorden optekenen: 'moeder belde me en zei me dat het huis in brand was gestoken.'" Verder kunt u geen enkel detail geven over deze voorgehouden gebeurtenis. Nochtans gebeurde dit, althans volgens uw verklaringen op klaarlichte dag en dit in een residentiële wijk. U werd hierop gewezen. U antwoordde eerst dat er geen getuigen waren en onmiddellijk hierna wijzigde u deze verklaringen van uzelf en liet u optekenen dat er wellicht veel getuigen moeten geweest zijn, maar ook dat de meeste mensen niet durven te getuigen over dergelijke feiten uit angst anders te zullen worden geïnterviewd."

Verzoeker beperkt zich ertoe zijn eerdere gezegden te herhalen en deze af te doen als een speling van woorden. Hiermee vermag hij geenszins afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij ook maar enige poging zou hebben ondernomen om meer informatie over de brand in zijn woning te bekomen. Nochtans mocht dit van hem worden verwacht.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het geheel niet geloofwaardig is dat noch verzoeker, noch iemand anders van de familie ook maar enige poging zou hebben gedaan om de aangehaalde, nochtans ernstige feiten, aan te geven bij de Iraakse autoriteiten. Verzoeker legt ter verklaring hiervan in het verzoekschrift bovendien verklaringen af die met zijn eerdere gezegden frappant in strijd zijn. Heden beweert hij dat zijn stiefmoeder soenniet was en sedert de verdwijning van zijn vader niet langer deel uitmaakte van de familie. Bij het CGVS stelde hij nochtans duidelijk dat zijn stiefmoeder sjiit was en dat hij sedert 2010 bij zijn stiefmoeder woonde (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, nr.117, 154). Tevens stelt verzoeker heden dat hij en zijn familie geen klacht konden indienen omdat zij sjiieten in een soennitische omgeving waren. Even verder herhaalt hij uitdrukkelijk dat hij geen nut zag in een klacht omdat hij sjiit is. Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat hij een soenniet was in een sjiitische wijk, dat zij vrees hadden om naar de politie te gaan omdat zij soennieten waren en dat sjiieten van de overheid toch geen rechten krijgen (*ibid.*, nr.150, 154).

Indien verzoeker werkelijk persoonlijk werd geïnterviewd door AAH, kon bovendien worden verwacht dat zijn familieleden, die bij zijn schoonvader/oom verblijven, nog problemen zouden hebben gekend of dat men hem aldaar zou zijn komen zoeken. Gezien AAH weet had van verzoekers identiteit, werkplaats en woonplaats, kon het immers niet moeilijk zijn geweest om zijn naaste familieleden op te sporen. Desondanks verklaarde verzoeker dat het met zijn naaste familieleden goed gaat en dat zij niets meer hebben gehoord van AAH (*ibid.*, nr.126-129, 187-188).

Dit alles klemt nog des te meer daar verzoeker sedert de beweerde feiten geen contact meer opnam met zijn werkgever (*ibid.*, nr.189). Gezien zijn werkgever een Ministerie betrof, kon het nochtans niet moeilijk geweest zijn om dit te doen. Redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker met zijn werkgever contact zou hebben opgenomen en dat hij zijn werkgever op de hoogte zou hebben gebracht

van het gebeurde, al was het maar om deze te waarschuwen voor de plannen van AAH om de post te onderscheppen en te verwisselen. Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling bovendien worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet met zijn werkgever contact op te nemen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Op deze wijze had hij zich immers kunnen informeren over de vraag of collega's van hem met soortgelijke problemen werden geconfronteerd, over de vraag hoe zij hierop reageerden en over de eventuele gevolgen op hun reactie. Dit betreft immers essentiële informatie teneinde zijn vrees voor en risico op vervolging in te schatten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging.

De neergelegde stukken in het administratief dossier (map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Ook de ter terechtzitting neergelegde stukken kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande (rechtsplegingsdossier, stuk 7). De ter terechtzitting neergelegde stukken zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, nochtans vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de ter terechtzitting neergelegde stukken door de Raad niet in overweging genomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient te worden verwezen naar de rechtspraak van het HvJ en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar is dat hij specifiek wordt geïmponeerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk

verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het HvJ aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 30 januari 2014 (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*). In dit arrest heeft het HvJ bepaald dat de uitdrukking "*binnenlands gewapend conflict*" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het HvJ bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen of weinig gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid.

De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Dit kan overigens tevens worden afgeleid uit verzoekers verklaringen. Tal van zijn naaste familieleden wonen immers nog in Bagdad (zijn echtgenote, zijn kinderen, zijn vier broers, zijn twee zussen, zijn oom/schoonvader en zijn stiefmoeder). Gevraagd hoe zij het stellen, antwoordde verzoeker: *"Het gaat goed"* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, nr.117, 126-129; verklaring DVZ, nr.15A, 17). Nergens haalde hij in hun hoofde recente, concrete en ernstige aan de veiligheidssituatie gerelateerde problemen aan.

Uit de voormelde landeninformatie blijkt bovendien dat (1) Oostenrijk geen subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad en dat asielaanvragen er steeds op individuele basis worden beoordeeld, (2) Zweden van oordeel is dat er geen sprake is van een gewapend conflict in Bagdad zodat personen afkomstig uit Bagdad niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, (3) Hongarije van oordeel is dat de situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn en elke asielaanvraag in Hongarije individueel wordt beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, (4) Duitsland weliswaar subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit de provincie Bagdad, maar dat de Duitse asielinstanties voor asielzoekers afkomstig uit de stad Bagdad een ander beleid hanteren waarbij, hoewel erkend wordt dat er een gewapend conflict is, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus sprake moet zijn van individuele (risico verhogende) factoren, (5) de Finse asielinstanties eind september 2015 beslisten tot een beslissingsstop voor asielzoekers afkomstig uit Irak en (6) Nederland sinds oktober 2014 geen besluiten meer neemt in de asielaanvragen van asielzoekers afkomstig uit de provincies Bagdad, Anbar, Ninewa, Salaheddin, Ta'mim, Diyala en Babil en de Nederlandse staat hier alleen een uitzondering op maakt als bijzondere individuele omstandigheden overduidelijk tot een toe- of afwijzing van de asielaanvraag leiden.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (*AA (Article 15(c)) Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.). Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

Het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3) doet aan het voorgaande geen afbreuk. In dit kader dient te worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen. Dit advies vormt, te meer daar het uitdrukkelijk rekening houdt met het verhoogde risico dat buitenlanders in Irak lopen, geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS